

Після бою

Микола Руденко

Проклятий світ! — я мовив після бою,
Коли побачив трупи у траві —
Чому я мушу втішитись тобою,
Не знаючи, ми — мертві чи живі?..

А соловейко щиро і нескупо
Почав своє — війни йому нема.
І я подумав: то були не трупи,
Бо тут повинна вмерти смерть сама.

Тріщало під підощвами галуззя,
А сонце ліс виповнювало вщерть...
Немає в світі більшого безглуздя,
Ніж вірити, що нас чекає смерть.

Природа не глумиться над синами:
У Сонце — в хату зоряну свою —
По лезу променя пішли над нами
Усі, хто ліг в недавньому бою.

І тільки той, хто цілив нам у спину.
Щоб ми зненацька з бою не втекли,
Сліпим чортам місив криваву глину
І дудлив самогонку з-під поли.

А потім удовиці у віконце
Гатив прикладом:
— Гей, налий, стара!..
Його не приймуть ні Земля, ні Сонце —
Такий іще до смерті помира.